

vult, et quantum expedit; cum igitur intelligentia, animus, vel mens sit agens per intellectum non est necesse, ut agat effectum, quale est esse suum sed ut apprehendit esse decens, et expediens.

Verum est postea, quod in sacris litteris non reperitur hæc vox, Animæ brutorum sunt irrationales, et utantur hoc vocabulo, reperitur tamen aliquod verbum equipolens irrationali videns Iudæ Apostolici dicentis, quæcumque naturaliter, tanquam multa animalia norunt, corrumpuntur. Declarant sacri scriptores, ut per hæc verba significetur eorum cognitionem expertem esse ratione, et cognitione. Naturalis dicitur prout dividitur contra rationem. Theologi volunt quod ubi est intellectus, ibi sit, et ratio, et econtra, et negativæ quomodo

glossi David dicit in equo, et mulo, non esse intellectum, concedetur ibi esse rationem? Exponunt latini. Nolite fieri sicut equus, et mulus, sequentes appetitum sensitivum, et viventes vita brutalium in quibus, non est intellectus per quem possunt rafrenare appetitum sensitivum, Expositores vero hebraicam literam sequentes, quæ ait, non este equus, et mulus, non intelligentes in loro, et freno os suum ad claudendum, quoniam equus, et mulus si intelligerent causam huius, clarissimis gauderent. Equitari enim ab homine multum nobilitatis aquirunt ergo non sunt rationalia, bruta ipsa.

Non negant sacri libri animalia bruta habere aliquam intelligentiam, ut est scriptum in libro Iob. cap. 38. Quis gallo intelligentiam dedit? Ubi volunt sacri scriptores, ut intelligentia sumatur pro quadam extimatione secundum quam gallus animal notus, et domesticus, ad modum intelligentis queretur, quoniam ipsa eius naturalis estimatio ab intellectu divino datur; si hoc autem, videtur gallus quandam similitudinem intelligentiæ habere, quod determinatis horis in cantu prorumpit ac si cognosceret proportionem corporum cælestium.

FINIS.